

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quare pater non dicitur sapiens sapientia genita sicut dicitur diligens
dilectione quæ ab ipso procedit. H

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

dicitur sapiētia patris, quia ea sapit. Vna est tamē sapientia patris, quia sapientia genita est eadē sapientia, & ea qua sapiēs est; siue ea qua sapiens est intelligatur persona patris, siue essentia patris: quā persona patris quę intelligitur cum dicitur sapiētia ingenita, & persona filii quę significatur cū dicitur sapientia genita, vna eademque sapientia est: quę essentia diuina intelligitur communis tribus personis.

Quod in Trinitate est dilectio quę est Trinitas: & tamen spiritus S. est dilectio, quę non est Trinitas: nec ideo duę sunt dilectiones: ita & de sapientia.

Et sicut in Trinitate dilectio est, quę est pater, filius, & spiritus S. quę est ipsa essentia Deitatis: & tamen spiritus S. dilectio est, quę non est pater vel filius: nec ideo duę dilectiones sunt in Trinitate: quia dilectio non quę proprie spiritus sanctus est, est dilectio quę Trinitas est: non tamen ipsa Trinitas est: sicut spiritus sanctus est essentia quę Trinitas est, non tamen ipsa Trinitas est: ita in Trinitate sapientia est, quę est pater & filius & spiritus S. quę est essentia diuina: & tamen filius est sapientia quę non est pater vel spiritus S. Nec ideo duę sapientię ibi sunt: quia sapientia, quę proprie est filius, est sapientia, quę est Trinitas, ipsa tamen non est Trinitas: sicut filius est essentia quę est Trinitas, ipse tamen est Trinitas.

Qua ratione pater non dicitur sapiens ea sapientia quam genuit, eadem videtur debere dici, quod non sit diligens pater vel filius dilectione qua ab vtroque procedit.

Pręterea diligenter notandum est, quod ea ratione qua pater non dicitur sapiens ea sapientia quā genuit, videtur fore dicendū, quod pater non diligit filiū, vel filius patrē ea dilectione quę ab vtroque procedit, scilicet quę proprie spiritus sanctus

Etus est. Sicut n. idem est Deo sapere q. esse, ita est ei idem diligere q. esse. Ideoq; sicut negatur pater esse sapiens sapientia quam genuit: qui si ea diceretur sapiens, non ipsa ab eo, sed ipse ab ea intelligeretur esse: ita videtur non debere concedi, q. pater vel filius diligit dilectione quæ tantum spiritus S. est: quia si ea diligit pater vel filius, nō spiritus S. videtur esse à patre & filio, sed pater & filius à spiritu S. quia idem est ibi diligere quod esse. At supra dictum est, atq; autoritate August. sanctum, quod in Trinitate tria sunt, vnus diligens eum qui de illo est, & vnus diligens eum de quo est, & ipsa dilectio: & non est aliquis duorum quo genitus à gignente diligitur, & genitorem suum diligit. Quibus verbis aperte significatur patrem filium, & filium patrem diligere: ea scil. dilectione quæ nō est aliquis eorum, sed tantum spiritus S. Cū idem ergo sit ibi diligere quod esse, quomodo dicitur pater vel filius non esse ea dilectione quæ alter alterum diligit? cum ideo pater negetur sapere sapientia quam genuit, ne ea esse intelligatur.

Quod & hæc questio inexplicabilis est, quæ excellit infirmitatem hominis:

F

Difficilem mihi fateor hanc questionem, præcipuè cum ex prædictis oriatur, quæ similem videntur habere rationem: quod meæ intelligentiæ attendens infirmitas turbatur, cupiens magis ex dictis sanctorum referre, q. afferre. Optimus n. Lector est, inquit Hilar. in 1. lib. de Trin. qui dictorum intelligentiam expectat ex dictis poti⁹, quam imponat: & retulerit magis quam attulerit: neque cogat id videri dictis contineri, quod ante lectionem præsumpserit intelligendum. Cum ergo de rebus Dei sermo est, concedamus Deo sui cognitionem, dictisq; eius pia veneratione famulemur. Inuestiget ergo diligenter pius Lector rationem dictorum, si forte dictorum aliquam valeat reperire

*Hilar. ad
medium lib.
bri primi.*

gire

rire causam: qua nota ipsa præmissa quæstio ali-
 quatenus explicari valeat. Ego autem hanc quæstio-
 nem non absoluens, sed errorem excludens: profiteor
 non esse dictum patrem diligere filium, vel filium patrem,
 ea dilectione quæ ab utroque procedit: quæ non est
 aliquis eorum, sed tantum spiritus sanctus: tanquam
 ea dilectione pater sit vel filius. Sed sic ea pater di-
 ligit filium, & filius patrem, ut etiam pater per se ea,
 quæ ipse est, dilectione diligat, sic & filius: non au-
 tem sic, ut pater per se non diligat, & filius, sed per eam
 tantum. Quis hæc in illa Trinitate (inquit Aug.) opi-
 nari vel affirmare præsumat? Eam tamen quæstio-
 nem Lectorum diligentiam plenius diiudicandam
 atque absoluendam relinquimus, ad hoc minus
 sufficientes.

Cap. 7. l. 15.
 de Trin. an-
 zemedium.

VTRVM PROPRIETATES PERSONARUM
 sint ipsæ personæ vel Deus, id est,
 diuina essentia.

DISTINCT. XXXIII.

POST supra dicta interiorius considerari atque sub-
 tiliter inquiri oportet: Vtrum proprietates per-
 sonarum, quibus ipsæ personæ determinantur,
 sint ipsæ personæ, & sint Deus, id est, diuina essen-
 tia: an ita sint in personis ut non sint personæ, ac
 per hoc nec diuina essentia. Quod enim in perso-
 nis sint proprietates, nemo inueniri audet, cum a-
 perte clamet auctoritas, quod in personis est pro-
 prietas, & in essentia unitas. Superius quoque mul-
 tis sanctorum testimoniis astruximus, personas per
 proprietates distingui atque determinari: ipsasque pro-
 prietates, res scilicet propriis expressimus vocabu-
 lis. Cum ergo proprietates ipsæ ab eterno fuerint,
 quibus ipsæ personæ determinantur & differunt: quo
 modo essent si in eis non essent? & quomodo in eis
 essent, & ipsæ personæ non essent, quin ibi esset mul-
 tiplicitas? Quocirca sicut proprietates esse in perso-
 nis